

V РУКОВЕТ

Шта то миче кроз шибљиче?
Стој, доро, стој, добро,
стан', стан', стан', девојко, душо моја,
стој, не бегај!

А што си се, Јано, росом оросила?

... Да л' је срна ја л' кошута?
Стој, доро, стој, добро,
стан', стан', стан', девојко, душо моја,
стој, не бегај!

"Коња седлаш, куд се спремаш,
ах, мој Којо, име моје,
ах, мој Којо, Кокане?"
"Ја се спремам Београду,
моја Фато, моје злато,
моја дилбер-госпођо!"

Повела је Јела два коња на воду,
једно братовога, друго војновога
Братовога коња мутном водом поји,
војновога коња бистром водом поји.

Мој се драги на пут спрема,
и пева, злато моје, и пева –
а ја, јадна, коња седлам,
и плачем, сунце моје, и плачем.

Леле, Стано, мори, малка Стано! Иха!
За Стана се, мори, Будим бије,
Биле, биле, мори, три године
Будим града, мори, безистена.
Најмели се, мори, клети Турци,
па разбиле, мори, Будим-града безистена!
Заробиле, мори, малка Стана!
Леле Стано, мори, малка Стано!

Ој, за гором, за зеленом,
нешто јасно подврискује,
баш ко грло девојачко.
Оде момче да обиђе,
ал' девојче савезано
танком жицом ибришима,
пак се моли младу момку:
"Одреси ме, млад јуначе,
ја ћу теби сеја бити!"
"Имам сеју и код куће!"
"Одреси ме, млад јуначе,
јаћу теби љуба бити!"
Одреси је младо момче,
Одведе је белу двору.

Ој, ђевојко, душо моја...

Вишњицица род родила...

... Ђе 'но синоћ с тобом стоја',
остаде ми сабља моја!

... Нема вишњу кој да бере...

Ајде, море, момичето,
да игре, да певаме!
"Как' ће, лудо, младо,
да игре, да певаме?"
Јоште нисам кокошките
нахранила, накрмила!"
Ајде, море момичето,
да игре, да певаме!
Хај, хај, лудо, младо,
да игре, да певаме!